

ZALECENIA

RADA

ZALECENIE RADY

z dnia 27 marca 2007 r.

w sprawie planowanej na 2007 rok aktualizacji ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty oraz w sprawie realizacji polityki zatrudnienia przez państwa członkowskie

(2007/209/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 99 ust. 2 i art. 128 ust. 4,

uwzględniając zalecenie Komisji,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 8 i 9 marca 2007 r.,

uwzględniając opinię Komitetu Zatrudnienia,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2005 roku zdecydowano o przeprowadzeniu modernizacji strategii lizbońskiej, jako jej priorytetowe cele wyznaczając wzrost gospodarczy i zatrudnienie w Europie.
- (2) W lipcu 2005 roku Rada przyjęła zalecenie w sprawie ogólnych wytycznych polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty (2005–2008)⁽¹⁾ oraz decyzję w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia państw członkowskich⁽²⁾; dokumenty te razem tworzą „Zintegrowane wytyczne na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego”.
- (3) Zachęcono państwa członkowskie, aby przy opracowywaniu krajowych programów reform w zakresie polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia kierowały się zintegrowanymi wytycznymi na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego.
- (4) Do października 2005 roku wszystkie państwa członkowskie przedstawiły krajowe programy reform; zostały one ocenione przez Komisję, która przedstawiła płynące z nich wnioski na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 roku.
- (5) Na wiosennym posiedzeniu w 2006 roku Rada Europejska przyjęła te dokumenty do wiadomości i określiła jako priorytetowe cztery obszary działań (badania i rozwój oraz innowacje, warunki prowadzenia działalności gospodarczej, możliwość zatrudnienia oraz zintegrowana polityka energetyczna); w odniesieniu do każdego z tych obszarów określiła szereg konkretnych działań, które państwa członkowskie powinny zrealizować przed końcem 2007 roku.
- (6) Zgodnie z konkluzjami z wiosennego posiedzenia Rady Europejskiej z 2006 r. państwa członkowskie przedstawiły roczne sprawozdania dotyczące realizacji krajowych programów reform.
- (7) Komisja zbadała przedłożone sprawozdania i przedstawiła swoje wnioski w rocznym sprawozdaniu z postępów prac (2007 r.)⁽³⁾.
- (8) Opierając się na tych wnioskach, należy przedstawić serię zaleceń. Aby umożliwić spójną i zintegrowaną realizację strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, należy zebrać zalecenia dotyczące polityki gospodarczej i zatrudnienia skierowane do poszczególnych krajów i przyjąć je jako jeden instrument. Takie podejście odzwierciedla zintegrowaną strukturę krajowych programów reform i sprawozdań z ich realizacji oraz pozwala zapewnić konieczną spójność wytycznych na rzecz zatrudnienia ze sporządzonymi zgodnie z art. 99 ust. 2 ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej, jak określono w art. 128 ust. 2, ostatnie zdanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 21.

⁽³⁾ COM(2006) 816 część II.

- (9) Aby umożliwić pełną realizację strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, niniejsze zalecenie powinno zawierać także szczególne zalecenia dla państw członkowskich należących do strefy euro.
- (10) Parlament Europejski przyjął rezolucję dotyczącą niniejszego zalecenia ⁽¹⁾,

NINIEJSZYM ZALECA, aby państwa członkowskie podjęły działania, kierując się wytycznymi określonymi w załączniku, i dokonały podsumowania poczynionych postępów w następnych rocznych sprawozdaniach z realizacji krajowych programów reform w ramach odnowionej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 marca 2007 r.

W imieniu Rady
P. STEINBRÜCK
Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia wydana w dniu 15 lutego 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

ZAŁĄCZNIK

BELGIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Belgia poczyniła duże postępy w realizacji i udoskonalaniu krajowego programu reform na lata 2005–2008. Istniejące ramy polityki są ogólnie rzecz biorąc właściwe, nawet jeśli istnieje pewne zagrożenie dla stabilności finansów publicznych ze względu na problem starzenia się społeczeństwa. Postępy w dziedzinie badań i rozwoju są umiarkowane, jednak Belgia realizuje planowane działania w zakresie polityki mikroekonomicznej i przyspiesza tempo prowadzonych reform na rzecz zwiększenia inwestycji. Sytuacja w dziedzinie zatrudnienia jest bardziej złożona i konieczne są działania służące osiągnięciu wyznaczonych na poziomie UE wskaźników zatrudnienia, w szczególności w odniesieniu do osób starszych. Belgia podjęła szereg działań w celu wypełnienia zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.
3. Wśród mocnych stron belgijskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: dalszy spadek wskaźnika zadłużenia; ustabilizowanie nakładów na badania i rozwój po okresie występowania tendencji spadkowej w latach 2002–2003; rozwój klastrów i biegunów konkurencyjności; skuteczniejszą transpozycję do prawa krajowego dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego; kontynuację działań na rzecz lepszych uregulowań prawnych i uproszczenia procedur administracyjnych; realizację polityki ukierunkowanej na wspieranie nowo powstających przedsiębiorstw; działania zmierzające do ulepszenia systemu kształcenia alternatywnego; formalne uznawanie zdobytych kwalifikacji oraz jakość kształcenia technicznego.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w belgijskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zmniejszanie obciążeń podatkowych związanych z zatrudnieniem oraz dysproporcji regionalnych pod względem zatrudnienia. Dlatego też Belgia powinna:
 - kontynuując reformy fiskalne, podejmować dalsze starania w celu zmniejszenia obciążeń podatkowych związanych z zatrudnieniem i dostosowania ich do średniego poziomu sąsiednich krajów, zwłaszcza przez zmniejszenie klina podatkowego dla pracowników o niskich kwalifikacjach;
 - kontynuować działania zmierzające do zmniejszenia dysproporcji regionalnych pod względem zatrudnienia poprzez opracowanie ogólnej strategii gospodarczej, obejmującej aktywną politykę rynku pracy, ułatwianie powrotu na rynek pracy i edukację.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Belgia powinna skoncentrować się na: zapewnieniu długoterminowej stabilności finansów publicznych; określeniu dalszych działań i środków koniecznych do redukcji emisji; zwiększeniu konkurencji na rynkach gazu i energii elektrycznej, w tym poprzez zapewnienie niezależności i skuteczności organów regulacyjnych oraz wprowadzenie w życie dodatkowych środków dotyczących operatorów zajmujących się przesyłem i dystrybucją energii i gazu; oraz podniesieniu wskaźnika zatrudnienia starszych pracowników i osób z grup najbardziej narażonych na bezrobocie, w szczególności przez dalsze zaostrenie kryteriów ubiegania się o wcześniejszą emeryturę oraz przez usprawnienie polityki zapobiegania bezrobociu (edukacja i szkolenia) i prowadzenie bardziej aktywnej polityki rynku pracy.

REPUBLIKA CZESKA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Republika Czeska poczyniła niewielkie postępy w realizacji krajowego programu reform: postępy w kilku dziedzinach nie zostały jednoznacznie przedstawione, rozpoczęcie niektórych reform zostało opóźnione, inne natomiast w ogóle nie zostały podjęte. Tymczasem silny wzrost gospodarczy powinien ułatwić realizację reform. Zidentyfikowano pewne zagrożenia makroekonomiczne, między innymi negatywne konsekwencje starzenia się społeczeństwa dla średnioterminowej konsolidacji budżetu i długoterminowej stabilności finansów publicznych. Republika Czeska radzi sobie dość dobrze pod względem mikroekonomicznym. Chociaż wydatki na badania i rozwój w sektorze prywatnym rosną, to ogólne postępy w zakresie badań i rozwoju są umiarkowane. W dziedzinie zatrudnienia konieczna jest intensyfikacja działań umożliwiająca stawienie czoła głównym wyzwaniom w zakresie zwiększania elastyczności rynku pracy. Wypełnianie zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. nie przyniosło jednolitych rezultatów.

3. Wśród mocnych stron realizacji krajowego programu reform pozytywnie ocenić należy działania mające na celu: zwiększenie kontroli nad finansami publicznymi i ich przejrzystości; zapewnienie lepszych uregulowań prawnych i warunków prowadzenia działalności gospodarczej; reformę programów nauczania w szkolnictwie podstawowym i średnim, zachęcenie większej liczby osób do podejmowania studiów wyższych oraz czynienie pracy opłacalną.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w czeskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zapewnienie stabilności finansów publicznych, ze względu na fakt, iż z budżetu na 2007 rok wynika, że przyjęte pułapy wydatków zostaną przekroczone, a deficyt ulegnie wzrostowi; zwiększenie wydatków publicznych na badania i rozwój oraz zapewnienie ich skutecznego wykorzystania; poprawa bezpieczeństwa i zwiększenie elastyczności na rynku pracy; zwiększenie skuteczności edukacji i szkoleń oraz zapewnienie sprawiedliwego dostępu do nich, a także zwiększanie liczby osób biorących udział w programach uczenia się przez całe życie. Dlatego też Republika Czeska powinna:
 - w celu zwiększenia długoterminowej stabilności finansów publicznych – rozpocząć reformę systemu emerytalnego i systemu opieki zdrowotnej, opierając się zwłaszcza na wynikach sprawozdania z 2005 r. dotyczącego świadczeń emerytalnych wszystkich beneficjentów, oraz ustalić harmonogram realizacji reform;
 - zintensyfikować wysiłki na rzecz zacieśnienia współpracy między przedsiębiorstwami, wyższymi uczelniami i instytucjami publicznymi prowadzącymi działalność w zakresie badań i rozwoju, zwiększając jednocześnie wysokość nakładów publicznych w tej dziedzinie i zapewniając ich skuteczne wykorzystanie;
 - prowadzić dalszą modernizację ochrony zatrudnienia, w tym odnośnych przepisów oraz systemu podatkowego i systemu świadczeń socjalnych, zwiększyć skuteczności edukacji i szkoleń oraz zapewnić sprawiedliwy dostęp do nich, jednocześnie dostosowując je do potrzeb rynku pracy, wprowadzić zachęty do inwestowania w szkolenia, przeznaczone zwłaszcza dla starszych pracowników i osób o niskich kwalifikacjach, oraz zwiększyć zróżnicowanie ofert w szkolnictwie wyższym.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Republika Czeska powinna skoncentrować się na: usprawnianiu systemu patentowego i systemu ochrony praw własności intelektualnej; przyspieszeniu tempa prac w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych, w tym poprzez wprowadzenie w życie odpowiednich ram prawnych na potrzeby e-administracji oraz monitorowanie ich stosowania; realizacji celu zmniejszania obciążeń administracyjnych przedsiębiorstw; ułatwieniu innowacyjnym przedsiębiorstwom dostępu do finansowania; tworzeniu powiązań między przedsiębiorstwami zagranicznymi i krajowymi; wprowadzeniu edukacji z zakresu przedsiębiorczości do programów nauczania; ułatwieniu integracji zawodowej osób należących do grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; zmniejszaniu dysproporcji regionalnych pod względem zatrudnienia; umożliwianiu godzenia pracy z życiem rodzinnym; zajęciu się problemem różnic w płacy kobiet i mężczyzn oraz wdrożeniu strategii aktywnego starzenia się.

DANIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Dania poczyniła bardzo duże postępy w realizacji krajowego programu reform i zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Przyjęta w czerwcu 2006 r. umowa dotycząca systemu opieki społecznej jest dodatkowym mocnym punktem prowadzonej strategii reform – zarówno z punktu widzenia makroekonomii, jak i polityki zatrudnienia. Dania poczyniła także bardzo duże postępy na drodze do osiągnięcia krajowego porozumienia w sprawie reform. Widoczne są również postępy w zakresie polityki mikroekonomicznej, w tym w dziedzinie zwiększania konkurencji.
3. Wśród mocnych stron duńskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: kompleksowy i zintegrowany charakter strategii reform, stanowiący punkt odniesienia dla pozostałych państw członkowskich; połączenie podejścia średnio- i długoterminowego przy równoczesnym systematycznym zaangażowaniu zainteresowanych stron; w odniesieniu do rynku pracy – podejście oparte na zasadzie *flexicurity*, czyli równowadze między elastycznością zatrudnienia a bezpieczeństwem socjalnym; ogólną strategię makroekonomiczną ukierunkowaną na zapewnienie długoterminowej stabilności finansów, w tym poprzez ograniczanie wydatków, nadwyżki budżetowe oraz szybką redukcję zadłużenia publicznego; a także skuteczne działania mające na celu zwiększenie podaży siły roboczej w perspektywie długoterminowej, w szczególności porozumienie mające na celu odroczenie momentu przechodzenia na wcześniejszą emeryturę.
4. W trakcie realizacji krajowego programu reform Dania powinna skoncentrować się na: działaniach zmierzających do zwiększenia podaży siły roboczej w perspektywie średnioterminowej – do 2015 r., w tym rozbudowaniu systemu zachęt do podejmowania pracy oraz dalszych działaniach na rzecz ułatwiania integracji zawodowej starszych pracowników i imigrantów; pomyślnym przeprowadzeniu zaplanowanych reform w obszarze prawa konkurencji oraz zapewnieniu skutecznego wykonywania nowych uprawnień w dziedzinie konkurencji przez właściwe organy; dalszych działaniach mających na celu zapewnienie wzajemnych połączeń w celu usprawnienia funkcjonowania rynków energii elektrycznej i gazu; określeniu dalszych działań i środków koniecznych do redukcji emisji; przyspieszeniu tempa prowadzonych działań mających na celu poprawę sytuacji szkolnictwa podstawowego i średniego oraz zwiększenie liczby osób kończących edukację w szkołach ponadgimnazjalnych i wyższych, jeżeli obecne działania okażą się niewystarczające do osiągnięcia wyznaczonych ambitnych celów.

NIEMCY

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Niemcy poczyniły duże postępy w realizacji krajowego programu reform, a zwłaszcza w rozwiązywaniu głównych problemów makro- i mikroekonomicznych oraz realizacji działań priorytetowych. Wolniejsze tempo zmian odnotowano w dziedzinie zatrudnienia. Wypełnianie przez Niemcy zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. przebiegało raczej prawidłowo.
3. Mocne strony reformy prowadzonej w 2006 r. to dalsza konsolidacja i zwiększanie stabilności finansów publicznych oraz wprowadzenie w życie różnego rodzaju środków na rzecz poprawy uregulowań prawnych, takich jak ustanowienie niezależnej federalnej rady ds. oceny skutków regulacji (*Normenkontrollrat*) oraz utworzenie internetowej bazy informacyjnej „Startothek” przeznaczonej dla nowo powstających przedsiębiorstw. Inne mocne strony odnotowano w odniesieniu do społeczeństwa opartego na wiedzy (badania i rozwój oraz innowacje) oraz do zwiększania widoczności działań na rzecz ułatwiania integracji zawodowej starszych bezrobotnych pracowników.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w niemieckim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zwiększanie długoterminowej stabilności finansów publicznych; zwiększanie konkurencyjności, zwłaszcza w odniesieniu do zawodów regulowanych i nowych rynków komunikacji szerokopasmowej; rozwiązywanie problemu bezrobocia strukturalnego. Dlatego też Niemcy powinny:
 - zwiększyć długoterminową stabilność finansów publicznych przez ich dalszą konsolidację, która pozwoli na redukcję zadłużenia, oraz poprzez podjęcie reformy systemu opieki zdrowotnej w celu zahamowania wzrostu wydatków oraz usprawnienia funkcjonowania sektora opieki zdrowotnej;
 - poprawić warunki konkurencji na rynkach towarów i usług, w szczególności poprzez dalsze łagodzenie restrykcyjnych przepisów regulujących wykonywanie zawodów regulowanych oraz poprzez wprowadzenie odpowiednich przepisów regulujących hurtowy dostęp do usług szerokopasmowej transmisji danych (*bitstream access*);
 - zająć się problemem bezrobocia strukturalnego, w tym przez ułatwianie integracji zawodowej osób o niskich kwalifikacjach, dzięki umożliwieniu im łatwiejszego zdobywania kwalifikacji, wprowadzenie w życie zaplanowanej reformy systemu podatkowego i systemu świadczeń socjalnych, skuteczniejsze działanie służb zatrudnienia na rzecz osób długotrwale bezrobotnych; powinny także zwiększyć integrację zawodową ludzi młodych.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Niemcy powinny skoncentrować się na: usprawnieniu procedur zamówień publicznych; poprawie warunków konkurencji w sektorze kolejowym oraz na rynku sieci gazowych i energii elektrycznej, w przypadku których ze względu na dużą koncentrację podmiotów nie jest zapewniony wystarczający poziom konkurencji; ułatwianiu nowo powstającym przedsiębiorstw rozpoczynania działalności i zatrudniania pierwszych pracowników; przy wykorzystaniu istniejących środków – usprawnieniu systemu uczenia się przez całe życie, w tym poprzez zwiększenie liczby szkoleń zawodowych dla dorosłych; zwiększeniu dostępności opieki nad dziećmi.

ESTONIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Estonia poczyniła bardzo duże postępy we wprowadzaniu w życie środków będących odpowiedzią na stojące przed nią wyzwania w dziedzinie badania i rozwoju, innowacji oraz zatrudnienia, a także w czterech priorytetowych obszarach działań określonych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Imponujące są także podjęte działania na rzecz zapewnienia spójności krajowego programu reform z założeniami polityki spójności, a przedstawione sprawozdanie z ich realizacji może być uznane za wzorcowe w tym zakresie.
3. Wśród mocnych stron estońskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: aktualizację wielu strategii politycznych, będącą wyrazem odpowiednio ambitnego podejścia; utworzenie nowego biura strategicznego, odpowiedzialnego za przyspieszenie tempa realizacji reform, co stanowi dobry wzór do naśladowania dla pozostałych państw; zakończone sukcesem wprowadzenie w życie niektórych elementów polityki makroekonomicznej, określonych w krajowym programie reform, tj. zapewnienie stabilności finansów oraz stworzenie warunków sprzyjających wzrostowi zatrudnienia; intensywne starania mające na celu zwiększenie nakładów zarówno sektora publicznego, jak i prywatnego na badania i rozwój oraz poprawę warunków działalności gospodarczej w tej dziedzinie; działania mające ułatwić zakładanie przedsiębiorstw i finansowanie innowacyjnych MSP; oraz postępy w wielu kwestiach z zakresu ochrony środowiska, w szczególności reformę podatków ekologicznych.

4. W trakcie realizacji krajowego programu reform Estonia powinna skoncentrować się na: jaśniejszym określeniu priorytetów i zacieśnieniu współpracy międzyresortowej w zakresie skutecznego wykorzystania środków na badania i rozwój oraz innowacje; zwiększeniu starań mających na celu przekształcanie osiągnięć w dziedzinie badań i rozwoju w konkretne innowacyjne usługi lub produkty; zachęcaniu do zacieśnienia współpracy między uczelniami wyższymi a przedsiębiorstwami; dynamicznym wprowadzaniu w życie planowanej proaktywnej polityki konkurencji; zapewnianiu większej elastyczności rynku pracy przez dalszą nowelizację przepisów prawa pracy; zintensyfikowaniu aktywnej polityki rynku pracy oraz dalszym umożliwianiu podnoszenia poziomu kwalifikacji siły roboczej przez przyspieszenie tempa reform szkolnictwa i systemu uczenia się przez całe życie.

GRECJA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Grecja poczyniła pewne postępy w realizacji krajowego programu reform, chociaż w odniesieniu do polityki mikroekonomicznej i kwestii zatrudnienia są one mniej widoczne. Osiągnięto dosyć wyraźne postępy w zakresie polityki makroekonomicznej; zwiększenia natomiast wymaga tempo reform mikroekonomicznych i reform w dziedzinie zatrudnienia. Grecja częściowo wypełniła zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Pod względem ładu administracyjno-regulacyjnego ściślejsza koordynacja działań różnych szczebli administracji mogłaby dodatkowo zwiększyć konstruktywną współpracę, która rozwija się już pomiędzy wieloma zainteresowanymi stronami.
3. Wśród mocnych stron greckiego programu reform i jego realizacji wymienić należy duże postępy pod względem konsolidacji finansów publicznych. Obiecująco zapowiadają się również działania w zakresie: poprawy przydziału środków publicznych; poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej; wspierania badań i rozwoju oraz innowacji; rozwoju technologii informacyjno-komunikacyjnych; zatrudnienia kobiet, ogólnych wskaźników bezrobocia oraz edukacji i szkoleń. Poprawiły się jakościowe aspekty wzrostu gospodarczego, do którego w największym stopniu przyczyniły się inwestycje sektora prywatnego.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w greckim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zwiększenie długoterminowej stabilności finansów publicznych przez reformę systemu emerytalnego; modernizacja administracji publicznej; skuteczniejsze działania pozwalające na zwiększenie wskaźników zatrudnienia, rozwiązanie problemu bezrobocia i szarej strefy, modernizacja ochrony zatrudnienia oraz promowanie mobilności pracowników; podniesienie jakości edukacji i szkoleń oraz dostosowanie ich do potrzeb rynku pracy. Dlatego też Grecja powinna:
 - kontynuować konsolidację finansów i redukcję zadłużenia oraz przyjąć harmonogram realizacji reformy systemu emerytalnego w celu zwiększenia długoterminowej stabilności finansów;
 - zmodernizować administrację publiczną, wyposażając ją w skuteczne zdolności regulacyjne, kontrolne i wykonawcze, w tym w drodze podnoszenia kwalifikacji, po to by zapewnić także skuteczne wykorzystania funduszy strukturalnych;
 - zmodernizować ochronę zatrudnienia, w tym znowelizować przepisy obowiązujące w tej dziedzinie, zmniejszyć klin podatkowy związany z zatrudnieniem oraz realizować aktywniejszą politykę pracy w celu zapewnienia elastyczności i bezpieczeństwa na rynku pracy oraz zachęcania osób pracujących w szarej strefie do podejmowania legalnego zatrudnienia;
 - kontynuować reformy systemu szkolnictwa oraz zwiększyć wydatki na szkolnictwo obowiązkowe i wyższe, przyspieszyć realizację reformy systemu uczenia się przez całe życie oraz podnieść jakość nauczania i dostosować je do potrzeb rynku, zmniejszyć liczbę osób przedwcześnie kończących naukę oraz zwiększyć wskaźnik udziału dorosłych w edukacji.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Grecja powinna skoncentrować się na: przyspieszeniu tempa prac nad strategią na rzecz badań i innowacji oraz na zwiększaniu nakładów na badania i rozwój; skuteczniejszej transpozycji do prawa krajowego dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego; przyspieszeniu tempa realizacji celów dotyczących MŚP, które to cele zostały określone na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.; wprowadzaniu w życie strategii na rzecz zwiększenia zatrudnienia kobiet oraz wdrożeniu spójnej strategii na rzecz aktywnego starzenia się.

HISZPANIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Hiszpania poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform i zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Dalsze wprowadzanie w życie nowych przepisów i realizacja działań w siedmiu głównych obszarach działalności jest obecnie warunkiem zwiększenia zatrudnienia i wydajności oraz zbliżenia poziomu PKB na jednego mieszkańca do wartości odnotowanych w UE-25.
3. Wśród głównych mocnych stron hiszpańskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: szybszą od planowanej redukcję zadłużenia publicznego; duże postępy w realizacji planu w dziedzinie badań i rozwoju oraz innowacji; wprowadzenie edukacji z zakresu przedsiębiorczości do krajowych programów nauczania na wszystkich poziomach; postępy poczynione w ramach dialogu społecznego, widoczne w ogólnym trójstronnym porozumieniu z maja 2006 r. oraz zadowalające postępy w osiąganiu wyznaczonych celów ilościowych, zwłaszcza w odniesieniu do zatrudnienia kobiet.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w hiszpańskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zwiększanie konkurencji na rynkach energii elektrycznej, dalsza redukcja segmentacji rynku pracy oraz dalsze usprawnienia w dziedzinie edukacji i szkoleń. Dlatego też Hiszpania powinna:
 - poczynić dalsze kroki zmierzające do zwiększenia konkurencji w sektorze energetycznym, w szczególności zwiększając możliwości połączeń transgranicznych w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw;
 - na podstawie ostatnio podejmowanych działań zmodernizować ochronę zatrudnienia, w tym przeprowadzić nowelizację przepisów w celu zapewnienia elastyczności i bezpieczeństwa na rynku pracy; ograniczyć segmentację rynku oraz zwiększyć atrakcyjność pracy w niepełnym wymiarze godzin;
 - kontynuować starania na rzecz realizacji nowego modelu szkoleń, łączącego szkolenia zawodowe różnego rodzaju, w celu lepszego dostosowania ich do potrzeb rynku pracy oraz zagwarantować skuteczną realizację reform nauczania, także na szczeblu regionalnym, w celu zmniejszenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Hiszpania powinna skoncentrować się na: ograniczeniu inflacji w perspektywie średnioterminowej; zwiększeniu konkurencji na rynku usług świadczonych w ramach wolnych zawodów oraz na rynkach detalicznych; ulepszeniu ram prawnych; wprowadzeniu w życie środków w zakresie ochrony środowiska, w szczególności mających na celu redukcję emisji dwutlenku węgla; podnoszeniu kwalifikacji, wydajności oraz integracji zawodowej imigrantów; zwiększaniu dostępności opieki nad dziećmi, realizowaniu zaplanowanych działań w zakresie rynku mieszkaniowego w celu doprowadzenia do stopniowego spadku cen mieszkań w perspektywie średnioterminowej oraz na reformach systemu emerytalnego i systemu opieki zdrowotnej, które również będą miały pozytywny wpływ na długoterminową stabilność finansów.

FRANCJA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Francja poczyniła dość duże postępy w realizacji krajowego programu reform oraz działań uzgodnionych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Wykorzystując sprzyjającą sytuację gospodarczą, Francja kontynuuje konsolidację budżetu, dążąc równocześnie do dalszego zwiększenia potencjału wzrostu, głównie poprzez podejmowanie nowych zobowiązań w dziedzinie badań i innowacji. W obszarze zatrudnienia osiągnięte wyniki poprawiły się, ale nadal pozostają niejednolite.

3. Wśród mocnych stron prowadzonych reform szczególnie obiecujące wydają się inicjatywy utworzenia biegunów konkurencyjności, nowych struktur na potrzeby działalności w zakresie badań i innowacji oraz wyznaczenie celu polegającego na osiągnięciu do 2010 roku pułapu ogólnych wydatków na badania i rozwój w wysokości 3 % PKB. Ostatnio przeprowadzona reforma ram prawnych regulujących finanse publiczne powinna w znacznym stopniu przyczynić się do poprawy sposobu zarządzania wydatkami publicznymi. Pozytywnym elementem jest odnotowany po raz pierwszy od 2001 r. spadek bezrobocia; także podjęte ostatnio działania służące wsparciu młodych osób poszukujących pracy wydają się krokiem we właściwym kierunku. W odniesieniu do zatrudniania starszych pracowników realizowane są pierwsze inicjatywy w ramach krajowego planu działania uzgodnionego w czerwcu 2006 roku.
4. W następujących dziedzinach wymienionych we francuskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: kontynuowanie postępów w zakresie finansów publicznych przez zapewnienie realizacji zobowiązań podjętych przez rząd oraz monitorowanie finansowania na szczeblu lokalnym i wydatków związanych z zabezpieczeniem społecznym; stworzenie warunków konkurencji w niektórych sektorach sieciowych i w niektórych sektorach transportu oraz wprowadzenie w życie ogólnej strategii na rzecz zapewnienia zarówno większej elastyczności rynku, jak i rozwoju zawodowego, a także utrzymanie aktywności zawodowej starszych pracowników, szczególnie przez ułatwienie dostępu do systemu uczenia się przez całe życie. Dlatego też Francja powinna:
 - uwzględniając problem starzenia się społeczeństwa, dążyć do zapewnienia stabilności finansów publicznych poprzez dalszą konsolidację budżetu i redukcję zadłużenia. Korzyści wynikające z reformy z 2003 roku powinny zostać należycie uwzględnione przy następnym etapie reformy systemu emerytalnego, zaplanowanym na rok 2008.
 - poprawić warunki konkurencji na rynkach gazu, energii elektrycznej i kolejowego transportu towarowego;
 - rozbudować system uczenia się przez całe życie i zmodernizować ochronę zatrudnienia w celu zwiększenia elastyczności i bezpieczeństwa rynku pracy oraz zwalczając segmentację rynku wynikającą z różnorodności umów o pracę poprzez ułatwianie zmiany zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony na zatrudnienie na czas nieokreślony.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Francja powinna skoncentrować się na: zwiększaniu konkurencji w ramach zawodów regulowanych; rozbudowywaniu strategii na rzecz lepszych uregulowań prawnych i pobudzania przedsiębiorczości, szczególnie w zakresie wsparcia nowo powstających przedsiębiorstw oraz promowania przedsiębiorczości w społeczeństwie; podejmowaniu dalszych działań służących zwiększeniu podaży siły roboczej.

IRLANDIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Irlandia poczyniła bardzo duże postępy w realizacji krajowego programu reform i zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Ponadto strategia na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia jest realizowana w sposób bardziej przejrzysty, głównie dzięki ostatnio podpisanemu porozumieniu o partnerstwie społecznym „Zmierzając ku 2016 r.”.
3. Wśród mocnych stron irlandzkiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: ostatnio przyjętą strategię na rzecz rozwoju nauki, technologii i innowacji na lata 2007–2013 oraz znaczący wzrost nakładów publicznych na badania i rozwój; uznanie konieczności priorytetowego potraktowania inwestycji publicznych w infrastrukturę i innych wydatków na cele sprzyjające pobudzeniu wzrostu gospodarczego; działania mające na celu rozwiązanie problemu przedwczesnego kończenia nauki oraz działania zmierzające do podnoszenia kwalifikacji, jak np. z zadowoleniem przyjęte zobowiązanie do opracowania do 2007 r. długoterminowej krajowej strategii na rzecz podnoszenia kwalifikacji.
4. W trakcie realizacji krajowego programu reform Irlandia powinna skoncentrować się na: przyspieszeniu tempa realizacji konkretnych działań w ramach reformy systemu emerytalnego; dalszych działaniach na rzecz redukcji emisji; szybszym zwiększaniu wskaźników zatrudnienia, w tym przez stworzenie rozbudowanej infrastruktury opieki nad dziećmi, kontynuację prac nad opracowaniem ram polityki dotyczącej rynku pracy i integracji społecznej imigrantów oraz przez położenie szczególnego nacisku na pomoc osobom starszym i osobom o niskich kwalifikacjach. W dziedzinie badań i rozwoju należy określić średni poziom inwestycji na rok 2010; z dużą uwagą należy też śledzić rozwój sytuacji na rynku mieszkaniowym, który może mieć wpływ na średnioterminowe perspektywy wzrostu.

WŁOCHY

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Włochy poczyniły postępy w realizacji krajowego programu reform. W porównaniu z krajowym programem reform z ubiegłego roku strategia przedstawiona w sprawozdaniu z realizacji reform jest jaśniejsza i obejmuje wszystkie obszary polityki, wskazując na ewentualne zależności między nimi, i tym samym jest bardziej ambitna. Najbardziej znaczące postępy odnotowano w zakresie polityki mikroekonomicznej. W zakresie polityki makroekonomicznej proponowane strategie i działania są zasadniczo właściwe, ale kluczową rolę odegra przebieg ich realizacji. Niektóre główne aspekty polityki zatrudnienia wymagają intensywniejszych działań. Wypełnianie zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. nie przyniosło jednolitych rezultatów.
3. Wśród mocnych stron włoskiego programu reform wymienić należy: działania mające na celu zwiększenie konkurencji na rynku usług, świadczonych m.in. w ramach wolnych zawodów; inicjatywy promujące wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz środki mające na celu lepszą koordynację działań na rzecz polepszenia warunków prowadzenia działalności gospodarczej.
4. W następujących dziedzinach wymienionych we włoskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: stabilność finansów (w tej dziedzinie konieczne jest podjęcie konkretnych działań w celu realizacji przyjętych zobowiązań); zwiększenie konkurencji na rynkach towarów i usług (warunkiem przyszłych postępów w tej dziedzinie jest dynamiczna realizacja opracowanych reform); zwiększanie legalnego zatrudnienia oraz dążenie do zapewnienia równowagi na rynku pracy między elastycznością zatrudnienia a bezpieczeństwem socjalnym (*flexicurity*) oraz podnoszenie jakości nauczania i uczenia się przez całe życie. Dlatego też Włochy powinny:
 - rygorystycznie kontynuować konsolidację finansów, aby doprowadzić do zmniejszenia stosunku zadłużenia publicznego do PKB, oraz przeprowadzić reformy systemu emerytalnego w celu poprawy stabilności finansów publicznych w perspektywie długoterminowej;
 - kontynuować realizację ostatnio zapowiadanych reform oraz strategii na rzecz liberalizacji rynku, dążąc tym samym do zwiększenia konkurencji na rynkach towarów i usług;
 - zmniejszyć dysproporcje regionalne pod względem zatrudnienia, zajmując się problemem pracy w szarej strefie, zwiększając dostępność opieki nad dziećmi oraz zapewniając na terenie całego kraju sprawne funkcjonowanie służb zatrudnienia;
 - opracować kompleksową strategię uczenia się przez całe życie oraz podnosić jakość nauczania i dostosowywać je do potrzeb rynku.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Włochy powinny skoncentrować się na: dziedzinie badań i rozwoju, w której pomimo pozytywnego rozwoju sytuacji pod niektórymi względami ogólna strategia jest wciąż niewystarczająca; skutecznych działaniach na rzecz zapewnienia ciągłości funkcjonowania systemu opieki zdrowotnej przy równoczesnym zachowaniu jego jakości i dostępności; racjonalnym wykorzystaniu zasobów – dziedzinie, w której niezbędne jest prowadzenie i dalsze wzmacnianie obecnych działań; realizacji planów rozbudowy infrastruktury; usprawnieniu i pełnemu wdrożeniu systemu oceny skutków proponowanych uregulowań prawnych.

CYPR

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Cypr poczynił duże postępy w realizacji krajowego programu reform i w czterech obszarach działań priorytetowych określonych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Zasadniczo wprowadzanie w życie większości działań przebiega zgodnie z planem.
3. Wśród mocnych stron cypryjskiego programu reform i jego realizacji w 2006 r. wymienić należy: postępy w dziedzinie konsolidacji finansów; opracowanie nowej strategii na rzecz rozwoju kompleksowego systemu badań i innowacji oraz utrzymanie dobrego ogólnego wskaźnika zatrudnienia dzięki wprowadzeniu w życie szeregu działań w ramach aktywnej polityki rynku pracy.

4. W następujących dziedzinach wymienionych w cypryjskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zajęcie się problemem wydatków związanych ze starzeniem się społeczeństwa (w dziedzinie tej nie zostały dotychczas podjęte właściwe inicjatywy) oraz dalsze zwiększanie możliwości dostępu młodych osób do rynku pracy. Dlatego też Cypr powinien:
- rozpocząć reformę systemu emerytalnego i systemu opieki zdrowotnej oraz określić harmonogram ich realizacji w celu zwiększenia długoterminowej stabilności finansów;
 - promować uczenie się przez całe życie oraz zwiększać możliwości zatrudnienia i szkoleń dla młodych osób przez przyspieszenie tempa reform systemu edukacji, szkoleń, w tym szkoleń zawodowych, i stażów.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Cypr powinien skoncentrować się na wprowadzaniu w życie działań mających na celu przyciągnięcie kapitału podwyższonego ryzyka i zwiększenie konkurencji na rynku usług świadczonych w ramach zawodów regulowanych.

ŁOTWA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Łotwa poczyniła postępy w realizacji krajowego programu reform, w szczególności w zakresie polityki mikroekonomicznej i polityki zatrudnienia. Jednakże główne wyzwania w dziedzinie makroekonomii w mniejszym stopniu znalazły wyraz w konkretnych strategiach politycznych. W odniesieniu do realizacji zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. postępy w poszczególnych dziedzinach są niejednolite. Przyjęcie krajowego programu reform przyczyniło się do wzrostu widoczności realizacji strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zwiększyło się także zaangażowanie zainteresowanych stron.
3. Wśród mocnych stron łotewskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: szereg działań podjętych w celu ułatwienia zakładania i finansowania innowacyjnych MŚP, w tym wprowadzenie nowych instrumentów kapitału podwyższonego ryzyka i funduszy gwarancyjnych oraz postępy w organizacji sieci punktów kompleksowej obsługi na potrzeby rejestracji nowych podmiotów gospodarczych. Łotwa podjęła również szereg działań, które przyczyniły się do podniesienia skuteczności funkcjonowania rynku pracy.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w łotewskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: bardziej konkretne działania w celu zapewnienia stabilności makroekonomicznej i zapobiegania przegrzaniu gospodarki; dalszy rozwój strategii na rzecz badań i rozwoju umożliwiającej skuteczniejsze określenie priorytetów oraz większe zaangażowanie sektora prywatnego oraz skuteczniejsze środki zmierzające do zwiększenia podaży siły roboczej oraz podniesienia jej kwalifikacji. Dlatego też Łotwa powinna:
- dążyć do utrzymania stabilności gospodarczej i budżetowej poprzez realizację bardziej restrykcyjnej polityki finansowej, zapobiegając w ten sposób przegrzaniu gospodarki oraz umożliwiając staranne ukierunkowanie wydatków;
 - przyspieszyć tempo reform w dziedzinie badań i innowacji w celu realizacji ambitnych celów określonych w krajowym programie reform. Dotyczy to zwłaszcza działań na rzecz tworzenia partnerstwa między instytucjami badawczymi, placówkami nauczania a przedsiębiorstwami;
 - dołożyć starań w celu zwiększenia podaży siły roboczej i wydajności, zachęcając do mobilności regionalnej, dostosowując systemy edukacji i szkoleń do potrzeb rynku pracy oraz wprowadzając system uczenia się przez całe życie.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Łotwa powinna skoncentrować się na: przyspieszeniu tempa działań na rzecz tworzenia punktów kontaktowych, w których można dopełnić wszystkich formalności administracyjnych związanych z zatrudnieniem pierwszego pracownika; upowszechnianiu edukacji z zakresu przedsiębiorczości; realizacji aktywnej polityki rynku pracy oraz zwiększaniu dostępności opieki nad dziećmi.

LITWA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Litwa poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform w większości głównych obszarów polityki makro- i mikroekonomicznej oraz polityki zatrudnienia. Przygotowano wiele ważnych inicjatyw, które wciąż jednak pozostają na etapie realizacji. Litwa w umiarkowanym stopniu wypełniła zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.
3. Wśród mocnych stron litewskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: reformę systemu emerytalnego, systemu opieki zdrowotnej i systemu podatkowego; modernizację infrastruktury drogowej i kolejowej; przyjęcie uaktualnionej krajowej strategii energetycznej; wdrożenie aktywnej polityki rynku pracy, w szczególności nowych środków dotyczących rotacji na stanowiskach pracy; oraz modernizację nauczania początkowego i szkoleń.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w litewskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: konkretniejsze działania mające na celu zwiększenie nakładów na badania i rozwój, jako że jak dotąd nakłady te nie wydają się wystarczające do osiągnięcia założonego ambitnego celu; zintensyfikowanie działań na rzecz promowania mobilności siły roboczej oraz podjęcie dodatkowych działań mających na celu zwiększenie liczby osób uczestniczących w programach uczenia się przez całe życie, szczególnie starszych pracowników. Dlatego też Litwa powinna:
 - kontynuować wysiłki na rzecz poprawy systemu badań i rozwoju oraz dążyć do realizacji ambitnego celu osiągnięcia wyznaczonego pułapu inwestycji w badania i rozwój, w szczególności poprzez zwiększenie wydatków publicznych i propagowanie inwestycji sektora prywatnego w tej dziedzinie;
 - intensywnie dążyć do zwiększenia podaży wykwalifikowanej siły roboczej przez zwiększanie mobilności pracowników na poziomie regionalnym oraz promowanie uczenia się przez całe życie, zwłaszcza wśród starszych pracowników.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Litwa powinna skoncentrować się na: poprawie stabilności makroekonomicznej oraz ograniczeniu inflacji; zwiększaniu zagranicznych inwestycji bezpośrednich; ułatwianiu przedsiębiorstwom rozpoczynania działalności; ochronie środowiska; zwiększaniu zatrudnienia osób młodych; rozszerzaniu edukacji z zakresu przedsiębiorczości; zwiększaniu dostępności opieki nad dziećmi oraz zwiększaniu bezpieczeństwa i higieny pracy.

LUKSEMBURG

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Luksemburg poczynił bardzo duże postępy w realizacji krajowego programu reform i zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r., ale wciąż konieczne są działania mające na celu rozwiązanie problemów, których istnienie stwierdzono w 2005 r. Działania podjęte w zakresie polityki makroekonomicznej pozwalają spodziewać się konsolidacji finansów publicznych i spadku inflacji. Szereg obiecujących działań jest obecnie wprowadzanych w życie w zakresie polityki mikroekonomicznej. Konieczne jest jednakże zwiększenie tempa działań mających na celu wprowadzenie systemu monitorowania i oceny postępów rocznych, konieczne jest także wprowadzenie w życie szeregu innych działań, takich jak np. działania mające na celu wsparcie nowo powstających przedsiębiorstw i MŚP. Pomimo obiecujących reform w dziedzinie zatrudnienia, nie pojawiły się żadne nowe inicjatywy na rzecz zwiększenia zatrudnienia wśród starszych pracowników, a najważniejsze reformy systemu edukacji wciąż czekają na realizację.
3. Wśród mocnych stron luksemburskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy porozumienie rządu i partnerów społecznych dotyczące sposobu zmniejszenia odnotowywanych od 2002 roku tendencji inflacyjnych poprzez tymczasowe zawieszenie indeksacji płac i świadczeń. Przedmiotem tego trójstronnego porozumienia jest również system wsparcia dla przedsiębiorstw w sytuacjach zagrożenia zwolnieniami, promujący sposoby utrzymania zatrudnienia pracowników. Powodem do dumy są także postępy w dziedzinie zwiększania dostępności opieki nad dziećmi. Z zadowoleniem przyjęto także priorytetowe potraktowanie kwestii badań i rozwoju. Wprowadzono również w życie szereg wszechstronnych działań mających na celu zapewnienie zrównoważonego rozwoju, a przygotowana strategia energetyczna zmierza w odpowiednim kierunku.

4. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Luksemburg powinien skoncentrować się na: opracowaniu strategii na rzecz dalszego zwiększania wskaźnika zatrudnienia starszych pracowników; opracowaniu szczegółowej strategii, której zasadniczym celem będzie kontynuacja reformy obecnego systemu wczesnego przechodzenia na emeryturę; dalszych działaniach na rzecz zmniejszenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę, szczególnie w szkolnictwie średnim, oraz likwidacji sztucznych barier między różnymi rodzajami edukacji; starannym monitorowaniu wpływu, jaki na wskaźnik zatrudnienia młodzieży mają ostatnio wprowadzone w życie działania dotyczące potrzeb młodych osób; a w celu zapewnienia bardziej atrakcyjnych warunków działalności gospodarczej – na aktywniejszych działaniach służących zapewnieniu konkurencji na rynkach, transpozycji dyrektyw UE do prawa krajowego oraz wsparciu MŚP.

WĘGRY

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Węgry poczyniły niewielkie postępy w realizacji krajowego programu reform. Jednakże należy zauważyć, że w październiku 2006 r. Węgry przedstawiły nowy, poprawiony krajowy program reform. Na skutek dużych odchyłeń budżetowych rząd Węgier zmuszony był znacząco zmienić metodę dostosowania fiskalnego. Rozpoczęto realizację kilku reform zarówno w obszarze zatrudnienia, jak i polityki mikroekonomicznej. Jednakże wciąż pozostaje wiele do zrobienia w obu tych dziedzinach, jak również w zakresie zwiększania stabilności makroekonomicznej. Węgry w niewielkim stopniu wypełniły zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.
3. Jeśli chodzi o mocne strony węgierskiego programu reform i jego realizacji, należy podkreślić: niedawno przyjęte środki naprawcze mające na celu obniżenie deficytu, obejmujące zarówno zwiększanie dochodów, jak i stopniowe ograniczanie wydatków; reformę systemu świadczeń z tytułu bezrobocia; rozpoczęcie prac nad utworzeniem zintegrowanego systemu służb zatrudnienia i służb socjalnych; oraz ułatwienie dostępu do rynku w niektórych sektorach, w szczególności w sektorze farmaceutycznym (handel detaliczny).
4. W następujących dziedzinach wymienionych w węgierskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: realizacja zaplanowanej strategii na rzecz konsolidacji budżetu oraz stworzenie podstaw długoterminowej stabilności finansów publicznych, obecnie znacznie zagrożonej; intensywniejsze wdrażanie aktywnej polityki rynku pracy; rozbudowanie systemu zachęt do podejmowania pracy; podnoszenie jakości edukacji i szkoleń oraz skuteczniejsze dostosowywanie ich do potrzeb rynku pracy. Dlatego też Węgry powinny:
 - w dalszym ciągu podejmować wszelkie niezbędne działania pozwalające na rzeczywiste zmniejszenie deficytu budżetowego i zadłużenia publicznego brutto, koncentrując się na wydatkach, w tym poprzez określenie bardziej szczegółowych i dokładnych zasad wydatków;
 - przeprowadzić reformę administracji publicznej, systemu opieki zdrowotnej, systemu emerytalnego i systemu edukacji w celu zapewnienia długoterminowej stabilności finansów oraz podniesienia wydajności gospodarki. Należy zatem podjąć działania na rzecz dalszego zmniejszania liczby osób przechodzących na wcześniejszą emeryturę, liczby osób nabywających uprawnienia do pobierania świadczeń z tytułu inwalidztwa oraz kontynuować restrukturyzację systemu opieki zdrowotnej;
 - intensywniej wdrażać aktywne politykę rynku pracy, rozbudować system zachęt do podejmowania pracy i pozostawania na rynku pracy oraz stworzyć zintegrowany system służb zatrudnienia i służb socjalnych;
 - zapewnić wszystkim możliwość dostępu do systemów edukacji i szkoleń wysokiej jakości, podnieść poziom kwalifikacji oraz zwiększyć stopień dostosowania systemów edukacji i szkoleń do potrzeb rynku pracy, w tym poprzez zapewnienie odpowiedniej liczby absolwentów uczelni technicznych i absolwentów kierunków nauk ścisłych.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Węgry powinny skoncentrować się na: reformie publicznego sektora badań naukowych; ograniczaniu pomocy państwa i kierowaniu jej do innych sektorów; opracowaniu bardziej spójnej strategii na rzecz badań i rozwoju, innowacji i technologii informacyjno-komunikacyjnych; dalszym zmniejszaniu obciążeń administracyjnych nakładanych na przedsiębiorstwa; poprawie sytuacji na rynku pracy osób należących do grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; zachęcaniu osób pracujących w szarej strefie do podejmowania legalnego zatrudnienia; zmniejszaniu utrzymujących się dysproporcji regionalnych pod względem zatrudnienia oraz wdrażaniu krajowej strategii na rzecz uczenia się przez całe życie.

MALTA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Malta poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform. Wypełniła również większość zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Realizacja założeń programu przebiega pomyślnie w dziedzinie stabilności finansów, którą organy władzy uznają za warunek szybszego wzrostu gospodarczego i zwiększenia liczby miejsc pracy oraz przyjęcia wspólnej waluty. Tempo realizacji działań w zakresie polityki mikroekonomicznej i polityki zatrudnienia jest bardziej umiarkowane.
3. Wśród mocnych stron maltańskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: ogłoszoną niedawno reformę systemu podatkowego; ciągły rozwój głównych strategii na rzecz badań i rozwoju oraz innowacji; nowy program podnoszenia kwalifikacji w zakresie przedsiębiorczości oraz obiecujące kompleksowe inicjatywy w dziedzinie szkoleń.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w maltańskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zwiększanie konkurencji w wielu sektorach, w tym w sektorze usług świadczonych w ramach wolnych zawodów; ograniczanie pomocy państwa i kierowanie jej do innych sektorów; pobudzanie inwestycji w dziedzinę badań i rozwoju oraz zwiększanie podaży siły roboczej. Dlatego też Malta powinna:
 - po zakończeniu trwającego przeglądu działań poczynić dalsze kroki w celu zwiększenia konkurencji, w szczególności w sektorze usług świadczonych w ramach wolnych zawodów, w tym rozszerzyć uprawnienia krajowego organu ds. ochrony konkurencji; ograniczyć pomoc państwa i skierować ją na realizację celów horyzontalnych, w szczególności na badania i rozwój;
 - podjąć intensywne starania mające na celu wejście na rynek pracy większej liczby osób, w szczególności kobiet, zając się problemem szarej strefy oraz podjąć dalsze działania w celu zmodyfikowania systemu świadczeń socjalnych w taki sposób, aby aktywność zawodowa stała się bardziej atrakcyjna.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Malta powinna skoncentrować się na: rozpoczęciu i intensywnej realizacji opóźnionej reformy systemu opieki zdrowotnej; regularnym stosowaniu oceny skutków regulacji i przyspieszeniu działań na rzecz uproszczenia przepisów; bardziej dokładnym szacowaniu wydatków na badania i rozwój; przyłączeniu sieci krajowych do europejskich sieci energetycznych; wykorzystywaniu rezultatów osiągniętych w podnoszeniu poziomu wykształcenia i zmniejszaniu liczby osób przedwcześnie przerywających naukę; zwiększaniu wskaźnika zatrudnienia starszych pracowników, przy czym redukcja zatrudnienia w sektorze państwowym nie powinna odbywać się przez zastosowanie programów przechodzenia na wcześniejszą emeryturę.

NIDERLANDY

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Niderlandy poczyniły duże postępy w realizacji krajowego programu reform. Ogólnie przyjęte ramy polityki są odpowiednie, nawet jeśli istnieją pewne zagrożenia makroekonomiczne, szczególnie ryzyko inflacji płacowej, zadłużenia gospodarstw domowych czy kurczenia się rynku pracy. W zakresie mikroekonomii Niderlandy zasadniczo odnotowały znaczne postępy. Jednak mimo że polityka mająca na celu propagowanie badań, rozwoju i innowacji jest realizowana, wciąż wiele pozostaje do zrobienia, jeśli wziąć pod uwagę ambitne cele rządu w tym zakresie. Ogólna sytuacja w dziedzinie zatrudnienia także jest korzystna, gdyż wśród większości grup społecznych odnotowano wysokie wskaźniki zatrudnienia; należy jednak jeszcze bardziej zwiększyć podaż siły roboczej, zwłaszcza w przypadku kobiet, osób należących do grup społecznych w niekorzystnej sytuacji oraz starszych pracowników. Niderlandy wprowadzają zmiany w krajowym programie reform, aby dostosować go do zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.; jednak niezbędne będą dalsze działania dotyczące zwłaszcza tworzenia punktów obsługi, w których można będzie dopełnić wszystkich formalności administracyjnych związanych z zatrudnieniem pierwszego pracownika.
3. Wśród mocnych stron niderlandzkiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: działania na rzecz zwiększenia konkurencji; wykorzystanie standardowego modelu kosztów do oceny obciążeń administracyjnych oraz realizację programu kuponów innowacyjności (*innovation vouchers*) – obie te inicjatywy posłużyły za wzór wielu innym państwom członkowskim; rozpoczęcie reformy systemu emerytalnego, systemu ubezpieczeń zdrowotnych i świadczeń z tytułu inwalidztwa; oraz reformy mające na celu podniesienie poziomu wykształcenia, rozszerzenie programów uczenia się przez całe życie oraz tworzenie lepszych powiązań między placówkami edukacyjnymi a rynkiem pracy.

4. Spośród dziedzin wymienionych w niderlandzkim programie reform najpilniejszych działań wymaga zwiększanie podaży siły roboczej. Dlatego też Niderlandy powinny:

— podjąć dodatkowe działania zmierzające do zwiększania podaży siły roboczej, w szczególności starszych pracowników, kobiet i osób należących do grup społecznych w niekorzystnej sytuacji.

5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Niderlandy powinny skoncentrować się na: działaniach na rzecz zwiększenia udziału sektora prywatnego w inwestycjach w badania i rozwój; tworzeniu punktów obsługi, w których będzie można dopełnić wszystkich formalności administracyjnych związanych z zatrudnieniem pierwszego pracownika. Ponadto jeśli istniejące środki nie spowodują z czasem znacznego wzrostu całkowitej liczby przepracowanych godzin, konieczne będzie zastosowanie innego rodzaju zachęt.

AUSTRIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:

2. Austria poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform, zwłaszcza w zakresie mikroekonomii, w przypadku której wprowadzono w życie szereg środków obejmujących różnorodne dziedziny – z wyjątkiem konkurencji na rynku usług. Stabilność makroekonomiczna jest trwała, jednak konieczne będą dodatkowe działania służące wyeliminowaniu zagrożeń dla długoterminowej stabilności finansów publicznych. Znaczących postępów dokonano także w dziedzinie zatrudnienia, jednak niektóre sektory wymagają dalszych działań. Zasadniczo Austria dobrze wywiązała się z realizacji zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.

3. Wśród najbardziej obiecujących reform podjętych przez Austrię należy wymienić dobre wyniki osiągnięte w dziedzinie wykorzystywania odnawialnych źródeł energii – inicjatywy austriackie mogą być źródłem inspiracji dla innych państw członkowskich. Inną wartą uwagi kwestią są starania Austrii na rzecz obniżenia kosztów administracyjnych ponoszonych przez MŚP. Ponadto Austria odnotowuje postępy w dążeniu do celu, jakim jest przeznaczanie 3 % PKB na badania naukowe i rozwój; na szczególną uwagę zasługują obiecujące modele współpracy placówek badawczych z przedsiębiorstwami.

4. W następujących dziedzinach wymienionych w austriackim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: zwiększenie obecności starszych pracowników na rynku pracy oraz podnoszenie kwalifikacji przez młode osoby należące do grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji. Dlatego też Austria powinna:

— rozbudować system zachęt dla starszych pracowników do pozostania na rynku pracy – zwłaszcza poprzez opracowanie kompleksowej strategii uczenia się przez całe życie, w której szczególnie nacisk zostanie położony na szkolenia zawodowe, oraz poprzez reformę systemu ulg podatkowych; powinna także poprawić warunki kształcenia młodych osób szczególnie zagrożonych bezrobociem.

5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Austria powinna skoncentrować się na: realizacji celu, jakim jest zapewnienie zrównoważonego budżetu w 2008 r.; zwiększaniu konkurencji na rynku usług; pobudzaniu przedsiębiorczości; określeniu dalszych działań i środków koniecznych do redukcji emisji; oraz na zajęciu się problemem dyskryminacji ze względu na płeć na rynku pracy, m.in. poprzez zwiększenie dostępności opieki nad dziećmi.

POLSKA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:

2. Polska poczyniła niewielkie postępy w realizacji krajowego programu reform. Wiele wskazuje na to, że jest na drodze do podjęcia zdecydowanych działań w zakresie mikroekonomii, jednak wprowadzanie w życie wielu środków w dalszym ciągu pozostaje w początkowej fazie. Konieczna jest szybsza realizacja reformy zatrudnienia. Reforma finansów publicznych opóźnia się, jednak zaplanowane przez Polskę działania zmierzają we właściwym kierunku. Zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. tylko w niewielkim stopniu przełożono na strategię polityczne.

3. Wśród najbardziej obiecujących reform podjętych przez Polskę wymienić należy: uproszczenie systemu podatkowego, opracowanie jasnej strategii lepszych uregulowań prawnych oraz działania służące zwiększeniu dostępu MŚP do środków finansowych.
4. W następujących dziedzinach wymienionych w polskim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: konsolidacja finansów publicznych; zwiększenie konkurencji w sektorach sieciowych; wzmożona działalność w dziedzinie badań i rozwoju oraz podniesienie jej jakości; intensywniejsze i skuteczniejsze wdrażanie aktywnej polityki rynku pracy; rozwój kapitału ludzkiego oraz rozbudowanie systemu zachęt do podejmowania pracy. Dlatego też Polska powinna:
 - kontynuować działania zmierzające do konsolidacji finansów publicznych i do uzupełnienia zasady utrzymywania nominalnej kotwicy budżetowej (pułapu deficytu) o dalsze mechanizmy pozwalające zwiększyć kontrolę wydatków;
 - poprawić warunki konkurencji w sektorach sieciowych, m.in. poprzez przegląd roli organów regulacyjnych;
 - kontynuować reformę publicznego sektora badań naukowych z myślą o pobudzeniu działalności badawczej i rozwojowej oraz innowacji, a także udoskonalić warunki działania prywatnego sektora badań i rozwoju, i w ten sposób maksymalnie zwiększyć korzyści z bezpośrednich inwestycji zagranicznych;
 - zakończyć reformę publicznych służb zatrudnienia, po to by podwyższyć poziom i skuteczność aktywnej polityki rynku pracy, zwłaszcza w odniesieniu do osób starszych i młodzieży; obniżyć obciążenia podatkowe związane z zatrudnieniem, dokonać przeglądu systemu świadczeń w celu zachęcenia do podejmowania pracy, opracować politykę mającą na celu zwiększenie udziału osób dorosłych w programach uczenia się przez całe życie oraz unowocześnić system edukacji i szkoleń pod kątem potrzeb rynku pracy.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Polska powinna skoncentrować się na: modernizacji infrastruktury transportowej; poprawie ochrony środowiska; dalszym ograniczaniu pomocy państwa i kierowaniu jej do innych sektorów; zapewnieniu warunków skutecznej konkurencji w sektorze finansowym; zdecydowanym kontynuowaniu liberalizacji rynku energetycznego; przyspieszeniu procesu rejestracji działalności gospodarczej; oraz zadbaniu o to, aby instrumenty polityki spójności stanowiły wsparcie dla wyszczególnionych w sprawozdaniu środków strukturalnych w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, zatrudnienia i spójności społecznej. Należy określić ostateczny, realistyczny cel w zakresie ogólnych inwestycji w działalność badawczo-rozwojową na okres do 2010 r.

PORTUGALIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Portugalia poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform, zwłaszcza w zakresie mikro- i makroekonomii. W dziedzinie zatrudnienia także odnotowano postępy, szczególnie jeśli chodzi o reformowanie systemów edukacji i szkoleń w ramach programu nowych szans; Portugalia wciąż jednak nie podjęła wystarczających działań w zakresie rozwijania elastyczności rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (*flexicurity*). Zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. zostały wypełnione w stopniu zadowalającym. Z uwagi na duże ambicje tego kraju i jego sytuację wyjściową pełna realizacja celów programu będzie możliwa jedynie dzięki intensywnym działaniom we wszystkich obszarach polityki.
3. Wśród mocnych stron procesu reform w Portugalii wymienić należy: rozpoczęcie gruntownej reformy administracji publicznej, ułatwienie nowo powstającym przedsiębiorstw szybkiego rozpoczynania działalności; zmiany w systemie emerytalnym, szereg środków mających na celu konsolidację systemu opieki zdrowotnej oraz działania mające służyć podnoszeniu kwalifikacji młodzieży i osób dorosłych. Przyspieszono tempo realizacji planów na rzecz pobudzenia działalności w zakresie badań i rozwoju, które w formie spójnej strategii zostały przedstawione w ambitnym „Planie technologicznym”. Rozpoczęto także głęboką reformę sektora edukacji i szkoleń, a działania dotyczyły przede wszystkim podnoszenia umiejętności czytania i pisania wśród młodzieży, racjonalizacji systemów nauczania oraz doskonalenia krajowych systemów kształcenia zawodowego.

4. Portugalski program reform wymaga jak najpilniejszych działań w następujących dziedzinach: podnoszenie poziomu wykształcenia oraz rozbudowywanie systemu uczenia się przez całe życie; zwiększanie elastyczności rynku pracy i zajęcie się problemem segmentacji rynku. Prowadząc działania w wymienionych dziedzinach, należy kontynuować reformę administracyjną oraz systematycznie kontrolować wzrost wydatków na transfery socjalne. Dlatego też Portugalia powinna:
- w kontekście korygowania nierównowagi fiskalnej i reformy administracji publicznej – przeznaczyć środki publiczne na realizację działań powodujących pobudzenie wzrostu gospodarczego i jednocześnie utrzymywać ogólne wydatki publiczne pod ścisłą kontrolą;
 - podjąć działania mające na celu podniesienie poziomu wykształcenia młodych osób oraz rozbudować system szkoleń zawodowych odpowiadający potrzebom rynku i opierający się na niedawno zgłoszonej propozycji ustanowienia krajowych ram kwalifikacji;
 - kontynuować modernizację systemu ochrony zatrudnienia, w tym przyjąć przepisy zapewniające odpowiedni poziom elastyczności rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego w celu zmniejszenia dotychczasowej dużej segmentacji rynku pracy.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Portugalia powinna skoncentrować się na: pełnej realizacji ambitnego „Planu technologicznego”, konsolidacji powiązań między placówkami badawczymi a przedsiębiorstwami i zapewnieniu większego zaangażowania ze strony sektora prywatnego; zagwarantowaniu rzeczywistej konkurencji na rynku energetycznym i rynku usług finansowych; redukcji emisji; skuteczniejszym wdrażaniu prawodawstwa unijnego do systemu prawa krajowego oraz zajęciu się problemami zagrażającymi spójności społecznej.

SŁOWENIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Słowenia poczyniła duże postępy w realizacji krajowego programu reform. Prowadzi właściwe działania w niektórych kluczowych obszarach, takich jak przedsiębiorczość i lepsze uregulowania prawne. Korzystając z dość sprzyjających warunków wzrostu makroekonomicznego, rozpoczęto większość podstawowych reform zaplanowanych w dziedzinie zatrudnienia. Podjęto pewne działania służące reformie wydatków publicznych, które mają prowadzić do ich obniżenia. Takie samo spostrzeżenie odnosi się do mikroekonomii, a mianowicie do poprawy warunków konkurencji i innowacyjności. Jeśli chodzi o rynek pracy, dotychczasowe tempo wprowadzania w życie strategii na rzecz aktywnego starzenia się i usuwania przeszkód w zatrudnianiu młodych osób jest zbyt wolne. Słowenia w umiarkowanym stopniu wypełniła zobowiązania podjęte na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r.
3. Wśród mocnych stron słoweńskiego programu reform i jego realizacji w 2006 r. wymienić należy: działania w zakresie reformy fiskalnej; różnego rodzaju działania na rzecz rozwoju przedsiębiorczości; zmiana inwestorów publicznych w inwestorów portfelowych; zmniejszający się udział pomocy państwa w PKB; dążenie do całkowitej liberalizacji rynku energetycznego oraz wprowadzenie na ten rynek konkurenta.
4. Słoweński program reform wymaga jak najpilniejszych działań w następujących dziedzinach: zwiększanie długoterminowej stabilności finansów oraz podnoszenie wskaźnika zatrudnienia osób starszych; a w obszarze zatrudnienia – gdzie dotychczas brak odpowiednich reakcji na szybko zmieniającą się sytuację na rynku pracy – wzmocnienie elementów aktywizacji i profilaktyki. Dlatego też Słowenia powinna:
- przyspieszyć tempo reform systemu emerytalnego oraz promować aktywne starzenie się, po to by podnieść wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników oraz zwiększyć długoterminową stabilność finansów;
 - usprawnić funkcjonowanie służb zatrudnienia w świetle dążenia do bardziej elastycznych warunków umów o pracę oraz już zaostrzonych warunków korzystania z systemu świadczeń, przy czym nacisk powinien być położony na świadczenie usług w początkowym okresie bezrobocia.

5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Słowenia powinna skoncentrować się na: określaniu konkretnych i realistycznych celów w zakresie inwestycji w badania i rozwój; zwiększeniu roli niedawno utworzonego Biura ds. Wzrostu Gospodarczego oraz Słoweńskiej Agencji Technologicznej; skuteczniejszym egzekwowaniu przepisów służących ochronie własności intelektualnej; zwiększaniu konkurencji, zwłaszcza na rynku usług świadczonych w ramach wolnych zawodów oraz na zwiększeniu skuteczności słoweńskiego Urzędu Ochrony Konkurencji; lepszym promowaniu technologii przyjaznych środowisku i racjonalnego gospodarowania energią; ułatwieniu nowo powstającym przedsiębiorstwom szybkiego rozpoczynania działalności i zmniejszeniu związanych z tym kosztów; ograniczeniu segmentacji rynku pracy oraz integracji zawodowej młodych ludzi; wzmocnieniu powiązań między systemem edukacji a rynkiem pracy.

SŁOWACJA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Słowacja poczyniła postępy w realizacji krajowego programu reform. Jednak niektóre ważne problemy wciąż pozostają nierozwiązane, niezbędne są zatem dalsze działania, szczególnie w dziedzinie mikroekonomii i zatrudnienia. Wypełnianie zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. przyniosło niejednolite rezultaty.
3. Jeśli chodzi o mocne strony słowackiego programu reform i jego realizacji, należy podkreślić, że: zaczęły przynosić owoce strategie polityczne na rzecz poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej oraz tworzenia społeczeństwa informacyjnego; nastąpił wzrost zatrudnienia – dzięki wprowadzonym ulgom podatkowym, działaniom na rzecz zwiększenia mobilności i pewnym usprawnieniom usług na rzecz osób należących do niektórych grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; poczyniono postępy w realizacji reformy szkolnictwa wyższego, we wprowadzaniu w życie nowych środków promujących wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz w egzekwowaniu wypełniania obowiązku szkolnego przez dzieci wywodzące się z grup społecznych w niekorzystnej sytuacji.
4. W następujących obszarach polityki wymienionych w słowackim programie reform niezbędne są jak najpilniejsze działania: w ramach konsolidacji finansów publicznych – przeznaczenie większych nakładów na badania i rozwój, innowacje i edukację, opracowywanie konkretnych strategii oraz określanie jednoznacznych priorytetów w tych dziedzinach; wzmocnienie działań mających na celu podnoszenie kwalifikacji i rozszerzanie systemu uczenia się przez całe życie; dalsze starania mające na celu redukcję stopy długotrwałego bezrobocia, zwłaszcza osób z grup szczególnie zagrożonych bezrobociem, w tym mniejszości romskiej. Dlatego też Słowacja powinna:
 - zwiększyć nakłady na badania i rozwój oraz edukację i opracować spójną krajową strategię na rzecz badań i rozwoju oraz innowacji, dążąc do stworzenia silnych wzajemnych powiązań między placówkami badawczymi a przedsiębiorstwami;
 - przyjąć strategię dotyczącą systemu uczenia się przez całe życie – obejmującą wszystkie systemy i poziomy edukacji i szkoleń – w której należy uwzględnić konieczność dostosowania nauczania do potrzeb rynku i potrzeb konkretnych osób oraz konieczność podnoszenia kwalifikacji i poziomu wykształcenia; powinna także wraz z reformą szkolnictwa wyższego przeprowadzić reformę szkolnictwa podstawowego i średniego;
 - opracować spójną strategię rozwiązania problemu bezrobocia długotrwałego, w szczególności poprzez przygotowanie aktywnej polityki rynku pracy, dostosowanej do potrzeb osób należących do grup najbardziej zagrożonych bezrobociem.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Słowacja powinna skoncentrować się na: kontynuowaniu działań w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych, zwłaszcza infrastruktury szerokopasmowej; dalszej poprawie uregulowań prawnych; działaniach na rzecz zmniejszania różnic w płacy kobiet i mężczyzn; oraz opracowaniu strategii na rzecz aktywnego starzenia się w celu zwiększenia wskaźnika zatrudnienia starszych pracowników.

FINLANDIA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Finlandia poczyniła bardzo duże postępy w realizacji krajowego programu reform. Wypełnianie zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. w zasadzie także przebiega prawidłowo. Finlandia poczyniła postępy zwłaszcza pod względem poprawy warunków prowadzenia działalności przez MŚP.

3. Wśród licznych mocnych stron fińskiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: kontynuowanie działań mających na celu przesunięcie granicy wieku przechodzenia na emeryturę; dalsze rozszerzenie dotychczasowych intensywnych działań na rzecz zwiększenia stabilności finansów publicznych oraz przygotowania kraju do stawienia czoła konsekwencjom starzenia się społeczeństwa; szereg intensywnych działań mających na celu dalsze podnoszenie wysokiego poziomu wykształcenia społeczeństwa.
4. W trakcie realizacji krajowego programu reform Finlandia powinna skoncentrować się na: podjęciu reform mających na celu zwiększenie konkurencji i wydajności w niektórych sektorach usług; upraszczaniu procedur zatrudnienia obowiązujących w przedsiębiorstwach; zachęcaniu do wprowadzania lokalnych procedur negocjacji płacowych; zajęciu się problemem niedoborów na rynku pracy i dążeniu przede wszystkim do rozwiązania problemu wysokiego bezrobocia strukturalnego, zwłaszcza bezrobocia wśród osób o niskich kwalifikacjach, w tym osób młodych.

SZWECJA

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Szwecja poczyniła bardzo duże postępy w realizacji krajowego programu reform, do którego nowy rząd wprowadził pewne zmiany. Wypełniła również większość zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Warunki makroekonomiczne, ukierunkowane na zapewnienie stabilności, są odpowiednie i funkcjonują należycie. Podjęto intensywne działania w celu rozbudowania systemu zachęt do podejmowania pracy. Niezbędne są dodatkowe działania służące zwiększeniu konkurencji na rynku usług.
3. Wśród mocnych stron szwedzkiego programu reform i jego realizacji wymienić należy: zwiększenie nakładów publicznych przeznaczanych na badania i rozwój oraz inicjatywy na rzecz pobudzenia innowacji; dynamiczne pobudzanie przedsiębiorczości; osiągnięcia w dziedzinie promocji racjonalnego wykorzystania energii, w której to dziedzinie Szwecja plasuje się w czołówce państw UE; dalsze zwiększanie podaży siły roboczej; uproszczenie zasad prowadzenia działalności gospodarczej i zwiększenie jej opłacalności poprzez znoszenie podatków i zmniejszanie obciążeń administracyjnych; oraz propozycje nowych zachęt do podejmowania pracy, takich jak np. zmiany w opodatkowywaniu pracy oraz w systemie świadczeń.
4. W trakcie realizacji krajowego programu reform Szwecja powinna skoncentrować się na: przyjmowaniu kolejnych uregulowań prawnych zapewniających zwiększenie konkurencji, szczególnie na rynku usług; szybkim wprowadzeniu planowanych zmian w systemie oceny skutków nowych uregulowań; na zapewnieniu spójniejszego podejścia do kwestii lepszych uregulowań prawnych, udoskonaleniu krajowej strategii na rzecz zwiększenia podaży siły roboczej i wydłużenia czasu pracy, m.in. poprzez wprowadzenie w życie proponowanych nowych zachęt do podejmowania pracy, jak również intensywniejsze działania na rzecz zwiększenia zatrudnienia imigrantów i młodych osób oraz zapewnienie powrotu na rynek pracy osób przebywających na długich zwolnieniach lekarskich.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

1. W świetle analizy przedstawionej przez Komisję w drugiej części rocznego sprawozdania z postępów prac (2007 r.) oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Zjednoczone Królestwo poczyniło duże postępy w realizacji krajowego programu reform i zobowiązań podjętych na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2006 r. Znaczne postępy odnotowano we wszystkich obszarach, a szczególnie w dziedzinie mikroekonomii i zatrudnienia. W zakresie polityki makroekonomicznej rozpoczęto konsolidację finansów i opracowano jej dalsze plany, których realizacja niedługo się rozpocznie; sporządzono także plany reformy systemu emerytalnego, a parlament przedstawił już projekty aktów prawnych w tym zakresie. Godne podkreślenia są starania Zjednoczonego Królestwa zmierzające do zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron w podejmowane działania.
3. Szczególnie mocne strony reform realizowanych przez Zjednoczone Królestwo to: pobudzanie przedsiębiorczości, działania na rzecz zapewnienia lepszych uregulowań prawnych oraz rozpoczęcie reformy systemu opieki zdrowotnej. Przeprowadzono wiele innych udanych reform, takich jak np. otwarcie rynku energetycznego, zwiększenie inwestycji w infrastrukturę transportową oraz wprowadzenie systemów opłat za korzystanie z niej, jak np. pobieranie opłat za wjazd do centrum Londynu (*congestion charge*). Zjednoczone Królestwo rozpoczęło także realizację innowacyjnych reform mających na celu poprawę wydatków publicznych.

4. W następujących obszarach polityki wymienionych w programie reform Zjednoczonego Królestwa niezbędne są jak najpilniejsze działania: podnoszenie poziomu podstawowych i średnich kwalifikacji i dostosowywanie ich do poziomu w innych krajach; dalsze działania zmierzające do rozwiązania problemu dyskryminacji i wyłączenia na rynku pracy. Dlatego też Zjednoczone Królestwo powinno:
 - podnieść poziom podstawowych i średnich kwalifikacji – którego to problemu dotyczy niedawno przeprowadzona analiza kwalifikacji (*Leitch review*) – w celu zwiększenia wydajności oraz dalszej poprawy możliwości zatrudnienia osób należących do grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji.
5. Ponadto w trakcie realizacji krajowego programu reform Zjednoczone Królestwo powinno skoncentrować się na: skutecznym wprowadzaniu w życie założeń reformy systemu emerytalnego; stopniowym zwiększaniu liczby mieszkań w celu zmniejszenia presji cenowej w sektorze mieszkaniowym w perspektywie średnioterminowej; realizacji przygotowanej strategii na rzecz rozwoju działalności naukowej i innowacji – należy określić średni poziom i rodzaj inwestycji w badania i rozwój na okres do 2010 r., należy także wprowadzić dalsze zachęty do inwestowania oraz zapewnić większe zaangażowanie sektora prywatnego – oraz na dalszym zwiększaniu dostępności opieki nad dziećmi.

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE STREFY EURO

1. W świetle przedstawionej powyżej analizy oraz na podstawie zintegrowanych wytycznych na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, sformułowane zostały następujące wnioski:
2. Ze sprawozdań państw członkowskich należących do strefy euro na temat realizacji krajowych programów reform wynika, że osiągnięto ogólny postęp, który jest efektem konkretnych działań podjętych w wielu państwach. Dzięki wzrostowi gospodarczemu państw strefy euro, odpowiadającemu ich potencjałowi, pozytywnym zmianom na rynkach pracy, znajdującym odbicie w spadku bezrobocia i wzroście zatrudnienia, jak również dzięki realizowanym reformom znacznie zwiększają się szanse na trwałą poprawę sytuacji gospodarczej. W pewnym stopniu poprawa sytuacji gospodarczej jest wynikiem przeprowadzonych reform strukturalnych. Koniunkturę tę należy wykorzystać do dalszego skutecznego wdrażania reform i strategii w zakresie konsolidacji budżetu. Zwiększona współzależność gospodarcza i finansowa, będąca skutkiem posiadania wspólnej waluty, wymaga od poszczególnych państw członkowskich realizacji ambitnych strategii ukierunkowanych na zwiększenie potencjału wzrostu gospodarczego i obejmujących także działania zapewniające sprawny przebieg dostosowań w ramach unii walutowej. W związku z tym konieczne jest zapewnienie skutecznej koordynacji działań związanych z polityką gospodarczą na poziomie strefy euro. Przyczyniłyby się ona również do powszechniejszej realizacji w poszczególnych państwach członkowskich strategii politycznej mającej na celu zapewnienie dyscypliny budżetowej i pomyślnego przeprowadzenia reform strukturalnych. Jest to warunek zwiększenia potencjału wzrostu gospodarczego, zwiększenia zdolności reagowania na gwałtowne wstrząsy, a tym samym utrzymania stabilności cen przy równoczesnym promowaniu dynamizmu gospodarczego w strefie euro.
3. Wśród mocnych stron realizacji krajowych programów reform w państwach członkowskich należących do strefy euro wymienić należy: rozpoczęcie lub przygotowywanie obiecujących reform mających na celu większe wykorzystanie potencjału siły roboczej i zwiększenie jej wydajności, ożywienie działalności w zakresie badań i rozwoju oraz innowacji, rozwój kapitału ludzkiego oraz tworzenie lepszych warunków do prowadzenia działalności gospodarczej, zwłaszcza poprzez wprowadzanie w życie strategii na rzecz zwiększenia konkurencji i dalszej poprawy uregulowań prawnych. Objęcie krajowych programów reform ramami spójnej i ambitnej polityki ogólnej mogłoby uczynić z nich skuteczniejsze narzędzie działania.
4. Mając na uwadze zalecenia skierowane do poszczególnych państw należących do strefy euro, sformułowane na podstawie przedłożonych krajowych programów reform, najpilniejsze działania, które należy podjąć w całej strefie euro, to działania pozwalające na zapewnienie sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej oraz na uniknięcie długotrwałych rozbieżności pomiędzy poziomami inflacji, konkurencji i wzrostu gospodarczego. W odniesieniu do polityki budżetowej należy zauważyć, że podjęto działania zmierzające do obniżenia deficytu, jednak niektóre państwa powinny przyspieszyć tempo strukturalnej konsolidacji budżetu i kontynuować reformę systemów emerytalnych i systemów opieki zdrowotnej w celu zredukowania negatywnych konsekwencji budżetowych starzenia się społeczeństwa. Mając na uwadze między innymi zwiększenie wydajności i rozwój innowacji, należy również poprawić jakość finansów publicznych, przyczyniając się tym samym zarówno do wzrostu gospodarczego, jak i do stabilności finansów. Bardziej dynamiczne i skuteczne działanie mechanizmów dostosowań wewnętrznych w ramach unii gospodarczej i walutowej byłoby możliwe dzięki usprawnieniu funkcjonowania rynków, poprzez zapewnienie większej konkurencji i liberalizacji, a zwłaszcza dzięki działaniom na rzecz zwiększenia mobilności czynników produkcji, szybkiego dostosowywania cen i wynagrodzeń do gwałtownych zmian oraz skuteczniejszej integracji handlowej. Wspieranie innowacji i zapewnienie wzrostu wydajności stanowi zasadnicze wyzwanie. W ramach unii walutowej ważne jest także zdecydowane zobowiązanie się do podjęcia działań sprzyjających stabilności płac, co w perspektywie średnio- i długoterminowej zagwarantuje zatrudnienie i stworzy warunki do rozwoju konkurencji. Należy zatem kontynuować stały przegląd mechanizmów ustalania cen i płac (zarówno w sektorze państwowym, jak i prywatnym). Więcej uwagi trzeba poświęcić mobilności pracowników w obrębie państw należących do strefy euro. Zarówno rynki finansowe, jak i towary odgrywają kluczową rolę w sprawnym przeprowadzaniu dostosowań wewnętrznych. W odniesieniu do strefy euro szczególnie duże znaczenie będą miały następujące działania: zbliżający się przegląd rynku wewnętrznego, szybkie wprowadzenie w życie tzw. dyrektywy usługowej oraz pełna realizacja planu działania w zakresie usług finansowych. Dostosowania w unii gospodarczej i walutowej przebiegałyby sprawniej, gdyby wzrosła konkurencja na rynku usług.

Dlatego też państwa należące do strefy euro powinny (mając na uwadze zalecenia dla poszczególnych państw):

- wykorzystać sprzyjającą koniunkturę gospodarczą i podjąć lub kontynuować realizację bardziej ambitnych działań mających na celu konsolidację budżetu, która jest warunkiem realizacji średniookresowych celów zgodnych z paktem na rzecz stabilności i wzrostu, i dążyć tym samym do rocznego dostosowania strukturalnego w wysokości co najmniej 0,5 % PKB;
 - w celu zwiększenia wydajności i rozwijania innowacji – poprawić jakość finansów publicznych, dokonując przeglądu wydatków publicznych i opodatkowania, i tym samym zwiększając zarówno wzrost gospodarczy, jak i stabilność finansów;
 - skutecznie wprowadzić w życie środki pozwalające na zwiększenie konkurencji, szczególnie na rynku usług, oraz przyspieszyć tempo działań mających na celu całkowitą integrację rynków finansowych i zwiększenie konkurencji w sektorze detalicznych usług finansowych;
 - zwiększać elastyczność rynków pracy i bezpieczeństwo socjalne, m.in. poprzez skuteczniejsze dostosowania w zakresie wynagrodzeń i wydajności, dążenie do zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony zatrudnienia i bezpieczeństwa na rynku pracy oraz podjęcie działań na rzecz zwiększenia mobilności siły roboczej między państwami i sektorami.
5. Z uwagi na wzajemny wpływ i wzajemne powiązania krajowych strategii i wydarzeń lokalnych w ramach unii walutowej państwa członkowskie należące do strefy euro powinny dążyć do zwiększenia koordynacji prowadzonych działań, zwłaszcza w kontekście Eurogrupy, a w stosownych przypadkach – na forum międzynarodowym, o ile jest to zgodne z wcześniejszymi ustaleniami. Taka koordynacja w znaczący sposób przyczyniłaby się do skutecznego rozwiązywania problemów, jakie pojawiają się w samej strefie euro, jak i gospodarce światowej. Państwa członkowskie należące do strefy euro są proszone o uwzględnienie niniejszych zaleceń przy realizacji strategii krajowych. Eurogrupa będzie systematycznie sprawdzać, czy zalecenia te są wprowadzane w życie.
-